

บทที่ 2

สภาพทั่วไปของหมู่บ้านวัดกุฎีทอง

การที่จะศึกษาเกี่ยวกับโลกทัศน์ของคนในชุมชนใดชุมชนหนึ่งนั้น จำเป็นต้องศึกษาลักษณะทั่วไปของสังคมประกอบด้วยเพราะจะทำให้ทราบถึงวัฏจักรชีวิตของผู้คนในสังคมว่าพวกเขาเหล่านั้นได้มีการดำเนินชีวิตอย่างไรในแต่ละวัน มีบทบาทอย่างไรในสังคม และมีความสัมพันธ์ต่อสิ่งต่าง ๆ รอบตัวอย่างไร ไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์ต่อบุคคลด้วยกันเอง ความสัมพันธ์ต่อครอบครัว ความสัมพันธ์ต่อชุมชน และความสัมพันธ์ต่อธรรมชาติ ตลอดจนต้องค้นคว้าเกี่ยวกับถิ่นฐานเดิมของพวกเขาด้วยจึงจะทราบถึงความรู้สึกนึกคิดที่แท้จริงที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ หรือโลกทัศน์ของเขาได้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ

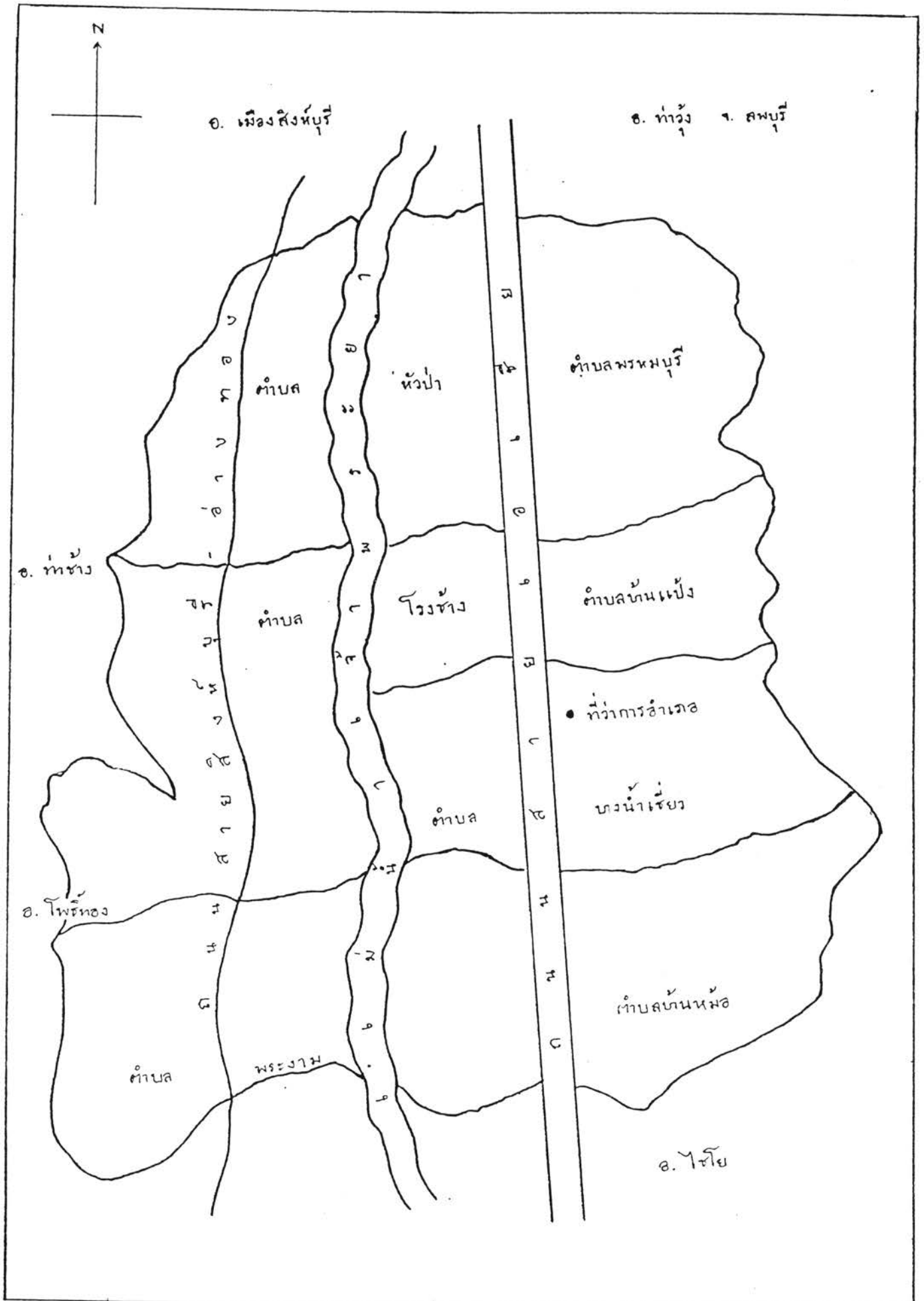
ที่ตั้ง

บ้านวัดกุฎีทองตั้งอยู่ในเขตตำบลบางน้ำเชี่ยว อำเภอรามบุรี จังหวัดสิงห์บุรี สามารถเดินทางได้ 2 เส้นทาง คือทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 32 ถนนสายเอเชีย (บางปะอิน-นครสวรรค์) และทางหลวงสายอ่างทอง-ชัยนาท อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ 136 กิโลเมตร โดยที่ตั้งของหมู่บ้านอยู่ติดกับถนนทางด้านซ้ายเมื่อเดินทางมาจากกรุงเทพฯ

อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดต่อกับหมู่ 4 บ้านท่าช้าง
ทิศใต้	ติดต่อกับหมู่ 2 บ้านไทร
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับตำบลโรงช้าง โดยมีแม่น้ำเจ้าพระยาไหลผ่านตรงกลางระหว่าง 2 ตำบล
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับหมู่ 5 บ้านโศภาภิวัฒน์ (บ้านดอนคา)

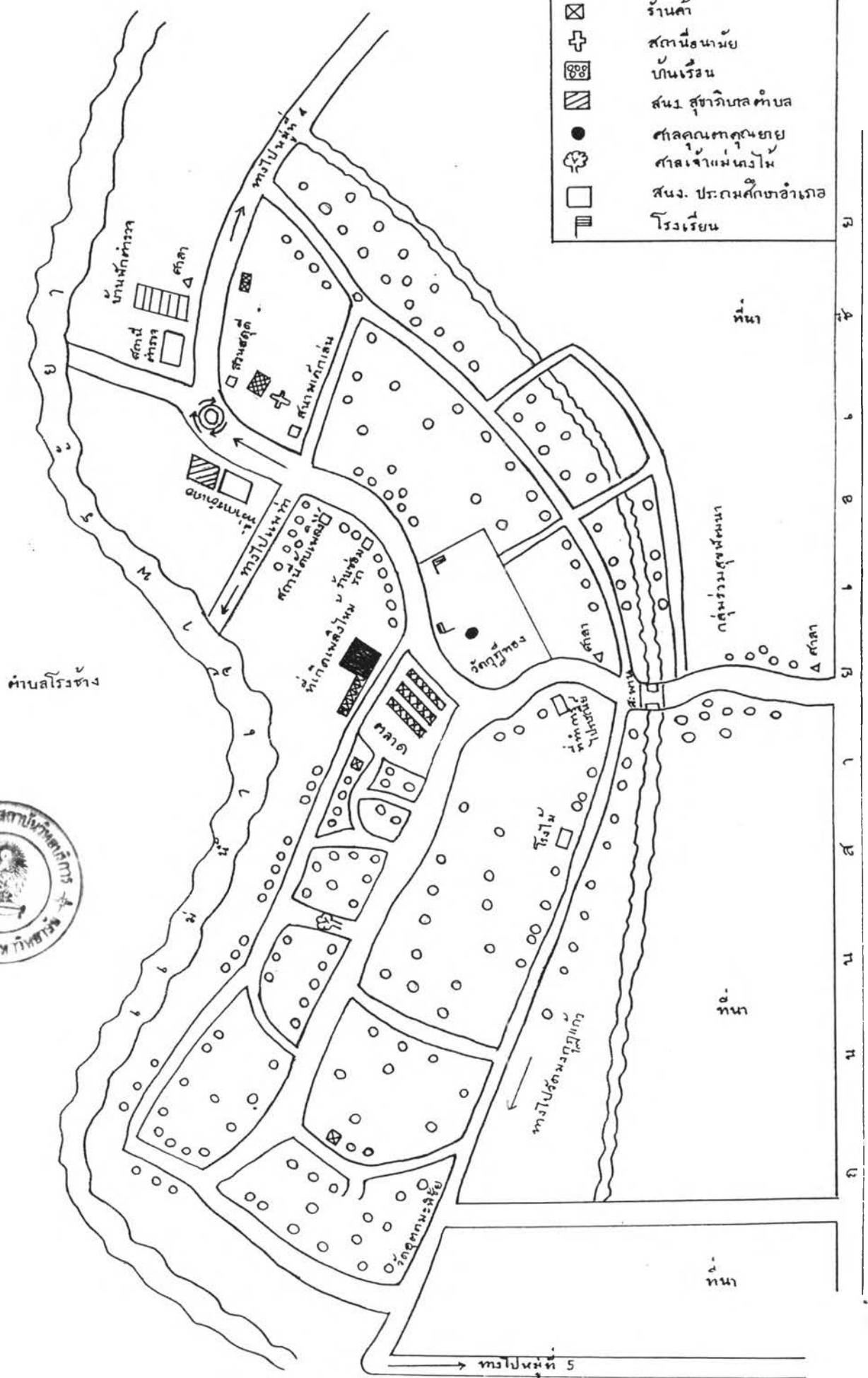
แผนที่แสดงที่ตั้งของตำบลบางน้ำเชี่ยว อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

แผนที่แสดงลักษณะการตั้งบ้านเรือนของหมู่บ้าน

	ถนน
	คลองส่งน้ำ
	ร้านค้า
	สถานีอนามัย
	บ้านเรือน
	สน. สุขาภิบาลตำบล
	ศาลคนตาบอด
	ศาลเจ้าแม่ตรีไม้ม
	สนง. ประถมศึกษาอำเภอ
	โรงเรียน

ตำบลโรตอง

ทางไปหมู่บ้านที่ 5

สภาพทางภูมิศาสตร์

ลักษณะภูมิประเทศโดยทั่วไปของหมู่บ้านวัดกุฎีทองเป็นที่ราบลุ่ม พื้นที่ทั้งหมดนอกจากใช้ในการปลูกสร้างที่อยู่อาศัยแล้วพื้นที่ที่เหลือจะเป็นพื้นที่ทางการเกษตรทั้งหมด สภาพดินมีความอุดมสมบูรณ์ เพราะมีแม่น้ำเจ้าพระยาไหลผ่านทางทิศตะวันตกของหมู่บ้านจึงเหมาะแก่การทำกรเพาะปลูก แม่น้ำสายนี้ยังเป็นแหล่งน้ำที่สำคัญ ชาวบ้านใช้แหล่งน้ำนี้ในการเกษตรกรรม ส่วนภายในหมู่บ้านมีคลองชลประทานเพื่อเก็บกักน้ำไว้ใช้ยามขาดแคลนน้ำในฤดูแล้งอีกทางหนึ่งด้วย

สภาพทางภูมิอากาศ

สภาพภูมิอากาศของบ้านวัดกุฎีทองในปัจจุบันได้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากอดีตอันเป็นผลเนื่องมาจากการลดลงของจำนวนป่าไม้ ซึ่งชาวบ้านที่สูงอายุหลายท่านกล่าวว่าอากาศในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมคืออากาศจะร้อนมากขึ้นและเร็วขึ้นกว่าเดิม ระยะเวลาของฤดูหนาวจะสั้นและฝนไม่ค่อยจะตกต้องตามฤดูกาล แต่ก็ยังมี 3 ฤดู เหมือนชุมชนภาคกลางโดยทั่วไป ฤดูแล้งอากาศค่อนข้างร้อน ฤดูหนาวก็หนาวพอประมาณ ส่วนฤดูฝนนั้นปรากฏว่ามีฝนตกน้อย ปริมาณน้ำฝนไม่มาก หมู่บ้านวัดกุฎีทองมักประสบปัญหาฝนแล้งและฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาลอยู่เกือบทุกปี

2.2 สภาพทั่วไปทางสังคม

ประชากร

ลาวพวนที่อยู่ในตำบลบางน้ำเชี่ยว อำเภอรามบุรี จังหวัดสิงบุรี ซึ่งเลือกเป็นกรณีศึกษา ในครั้งนี้มีชื่อเรียกหมู่บ้านอย่างเป็นทางการว่า "บ้านวัดกุฎีทอง" หรือ "บ้านพวน" เป็นเขตสุขาภิบาลที่อยู่ในเขตการปกครองของท้องที่ตำบลบางน้ำเชี่ยว อำเภอรามบุรี จังหวัดสิงบุรี ซึ่งจากการสำรวจสำมะโนประชากรปี พ.ศ. 2535 พบว่าหมู่บ้านวัดกุฎีทองประกอบด้วยชาวพวนจำนวน 247 หลังคาเรือน 250 ครอบครัว มีประชากรทั้งสิ้น 935 คน โดยแยกเป็นชาย 418 คน และหญิง 517 คน ประชากรที่เป็นวัยแรงงานจะไปทำงานที่อื่นกันหมดในหมู่บ้านส่วนใหญ่จะมีแต่คนเฒ่าคนแก่และเด็ก ๆ เป็นส่วนมาก

อย่างไรก็ดีเด็กลาวพวนรุ่นใหม่ที่บ้านวัดกุฎีทองจะพูด อ่าน เขียน ภาษาไทยได้คล่องเหมือนคนไทยทั่วไปเนื่องจากเรียนหนังสือไทย และไม่สามารถอ่าน เขียน ภาษาลาวพวนได้

เพียงแต่พูดได้เท่านั้น ส่วนผู้ใหญ่ที่สามารถอ่าน เขียน ภาษาลาวพวนได้ก็มีอายุ 60 ปี ขึ้นไปและมักจะเป็นผู้ประกอบประเพณีพิธีกรรมต่าง ๆ ชาวพวนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญและเห็นคุณค่าของการศึกษา ดังสะท้อนจากเพลงอย่าจากไกล และเพลงโอ้หนอชีวิต เป็นต้น

ระบบ เศรษฐกิจและการประกอบอาชีพ

เกษตรกรรม

ลาวพวนบ้านวัดกู่ทองในปัจจุบันยังคงมีการประกอบอาชีพเกษตรกรรมเช่นเดียวกับที่เคยทำในครั้งอดีต ดังสะท้อนจากเพลงแบ่งงาน และเพลงคนละข้าว แต่เมื่อสภาพธรรมชาติถูกทำลายไปยังผลกระทบต่ออาชีพนี้ ผู้คนเริ่มให้ความสำคัญในการทำน้อยลงไป อย่างไรก็ตามการทำนาก็ยังคงมีให้เห็นอยู่ แม้จะไม่มากเท่าในอดีตก็ตาม การทำนามีทั้งเช่าและทำนาของตนเอง อัตราค่าเช่าปีละ 500 บาท ต่อไร่ การเช่าที่การทำสัญญาเช่าเป็นลายลักษณ์อักษร การเสียค่าเช่านอกจากจะเสียเป็นตัวเงินตามอัตราค่าเช่าแล้วบางคนก็เสียเป็นข้าวครั้งต่อครั้ง เจ้าของนาได้ผลผลิตครึ่งหนึ่ง ส่วนผู้เช่าได้ที่เหลืออีกครึ่งหนึ่ง พันธุ์ข้าวที่นิยมปลูกมี 3 พันธุ์ คือ ข้าวขาวตาแห้ง ข้าวนางมน และข้าวปิ่นแก้ว โดยจะเริ่มหว่านข้าวในช่วงกลางเดือนพฤษภาคม และเก็บเกี่ยวตั้งแต่เดือนตุลาคม ในปัจจุบันไม่นิยมการเอาแรงในการเก็บเกี่ยวเช่นในอดีตแล้ว มักจะเป็นในรูปแบบการว่าจ้าง เช่น ค่าจ้างไถไร่ละ 120 บาท ค่าจ้างเกี่ยวข้าวไร่ละ 250 บาท ค่าจ้างมือหอบไร่ละ 150 บาท และค่าจ้างรูดข้าวฟ่อนละ 2 บาท เป็นต้น นอกจากนี้ ชาวบ้านยังนำเทคโนโลยีทางการเกษตรเข้ามาใช้ โดยได้จากการใช้ปุ๋ยและยามาแมลง รวมถึงเครื่องมือเครื่องใช้ที่ทันสมัย เมื่อทำการผลิตจนครบขั้นตอนแล้วก็จะนำผลผลิตที่ได้ไปขายให้กับสหกรณ์ข้าวประจำหมู่บ้าน เมื่อสหกรณ์รับซื้อจนหมดโควตาแล้วจึงจะขายให้กับพ่อค้าซึ่งเป็นคนในท้องถิ่นต่อไป

การทำไร่

ชาวบ้านมักจะทำไร่กันในฤดูฝนเช่นเดียวกับการทำนาดังที่สะท้อนจากเพลงหลับเถิดหนา เพลงนอนเถิดเจ้า และเพลงรักจำพราว ผลผลิตที่ได้จากการทำไร้นอกจากจะเก็บไว้บริโภคภายในครัวเรือนแล้ว ยังได้นำไปจำหน่ายที่ตลาดในเมืองอีกด้วย พืชไร่ที่นิยมปลูกกันได้แก่ ข้าวโพด ถั่วเขียว ถั่วลิสง และงา เป็นต้น

การทำสวน

ชาวบ้านมักทำสวนเป็นอาชีพเสริมนอกเหนือจากอาชีพหลักต่าง ๆ ที่ได้ทำกัน พี่ส่วนใหญ่นิยมปลูก ไม้แค้ มะม่วง ฝรั่ง น้อยหน่า ชมพู มะพร้าว และกล้วย แทบทุกบ้านจะปลูกมะม่วงไว้รับประทานและขายบ้างเมื่อมีผลผลิตมาก ด้วยเหตุที่ภายในบริเวณบ้านเรือนของชาวบ้านนิยมปลูกไม้ผลชนิดต่าง ๆ ไว้ก็เพราะดินในพื้นที่บริเวณหมู่บ้านวัดกุฎีทองเป็นดินที่มีความอุดมสมบูรณ์เป็นอย่างมากนั่นเอง บทเพลงที่กล่าวถึงเรือนสวนไร่นา สะท้อนจากเพลงลับเถิดหนา เป็นต้น

เลี้ยงสัตว์

นอกจากอาชีพเกษตรกรรมแล้วชาวบ้านยังนิยมเลี้ยง โค หมู ไก่ ตามลำดับ โคเลี้ยงไว้ขาย ส่วนหมูและไก่ เลี้ยงไว้บริโภคและขายด้วย โคตัวผู้ถ้าพันธุ์ดีก็จะนำมาเป็นพ่อพันธุ์ เพราะจะได้ราคาดี ในขณะที่โคตัวผู้ที่ไม่ได้เป็นพ่อพันธุ์จะมีราคาสู้โคตัวเมียไม่ได้เพราะให้ลูกไม่ได้ราคาโคโดยทั่วไปก็จะตกตัวละประมาณ 5,000-8,000 บาท นอกจากสัตว์เศรษฐกิจแล้ว ชาวบ้านยังได้นิยมเลี้ยงสุนัขไว้เพื่อเฝ้าบ้าน การเลี้ยงสัตว์นี้ได้สะท้อนจากเพลงคนเลี้ยงควายอีกด้วย

การประมง

อาชีพการจับสัตว์น้ำก็เป็นอีกอาชีพหนึ่งที่นิยมทำกันเพราะรายได้ดีประกอบกับแม่น้ำเจ้าพระยาที่ไหลผ่านหมู่บ้าน ยังมีความอุดมสมบูรณ์ มีสัตว์น้ำหลายชนิดเพียงพอต่อการเลี้ยงชีพในครอบครัวของตนการจับสัตว์น้ำด้วยวิธีการทอดแหยังได้มีการกล่าวถึงดังที่สะท้อนจากบทเพลงแผ่นดินของเราเพลงดวงใจพ่อ และเพลงกึ่งนางบ้านนาอีกด้วย

รับจ้าง

ในช่วงที่ไม่ได้เป็นฤดูกาลทำนา คนก็เริ่มหันมาทำอาชีพรับจ้างทั่ว ๆ ไป เพื่อเป็นการหารายได้ฉุกเฉินครอบครัวก่อนที่จะถึงฤดูเก็บเกี่ยว โดยจะรับจ้างตัดหญ้า ทำงานบ้าน นวดแผนโบราณ และเลี้ยงเด็ก หรืองานอื่นใดตามที่ตนถนัด ส่วนค่าตอบแทนก็มักจะมีการตกลงกับผู้จ้างโดยที่ทั้งสองฝ่ายจะไม่เอาเปรียบกัน ดังเพลงเรือเจ้ากรรม ที่กล่าวถึงเรือแม่ ซึ่งเป็นอาชีพรับจ้างอาชีพหนึ่ง

ค้าขาย

ร้านค้าในหมู่บ้านเป็นร้านเล็ก ๆ ขายของเบ็ดเตล็ดทั่วไปตั้งแต่อาหาร ยารักษาโรค น้ำมัน ตลอดจนเครื่องใช้ต่าง ๆ ร้านค้าเหล่านี้มีความสำคัญต่อชีวิตของชาวบ้านไม่มากนัก เพราะชาวบ้านมักจะจับปลาหาอาหารเองจากไร่นา ตลอดจนทำอาหารไว้รับประทานเอง เช่นมีการทำกะปิ ทำน้ำปลา และปลาตากแห้ง ไว้รับประทานตลอดปี นอกจากนี้ก็ยังมี การปลูกผักสวนครัวไว้ภายในบริเวณบ้านอีกด้วย แต่อย่างไรก็ตามร้านค้าก็ยังมีความสำคัญในด้านการบริโภคและอุปโภคอื่น ๆ โดยพ่อค้าแม่ค้าในหมู่บ้านจะออกไปซื้อของจากตลาดในจังหวัดหรือซื้อจากตลาดภายในหมู่บ้านในตอนเช้า แล้วนำมาขายให้ชาวบ้านอีกต่อหนึ่ง ตลาดในตอนเช้า และตอนเย็นจะคึกคักในวันเสาร์ และวันอาทิตย์ หรือวันที่มีงานประเพณีประจำหมู่บ้าน เพราะจะมีพ่อค้าแม่ค้าจากที่อื่นมาร่วมขายด้วย

เป็นที่น่าสังเกตว่าอาชีพค้าขายส่วนมากเจ้าของร้านมักจะเป็นคนจีน ส่วนคนพวนมักจะขายตามแผงลอย หรือรถเข็น เป็นการขายของเล็ก ๆ น้อย ๆ โดยมากจะเป็นการขายอาหารหรือขนมต่าง ๆ ดังที่สะท้อนจากเพลงผัวเมียอลเวง พ่อค้าแม่ค้ามีทั้งที่ประกอบอาชีพค้าขายอย่างเดียว และมีทั้งที่ประกอบอาชีพเสริมอย่างอื่นด้วย

การติดต่อสื่อสารและการคมนาคม

ในชีวิตประจำวันของชาวบ้านวัดกู่ทองจะสนทนากันด้วยภาษาพวน แม้ว่าจะมีตัวหนังสือเป็นของตนเองแต่ก็ไม่ได้ได้อ่านออกเขียนได้กันทุกคน จะเข้าใจได้เฉพาะผู้ที่ประกอบประเพณีพิธีกรรม และคนเฒ่าคนแก่เท่านั้น ดังนั้นการเขียนจึงใช้ภาษาไทยเป็นสื่อกลาง

สำหรับข่าวสารภายในหมู่บ้านก็จะทราบโดยผ่านหอกระจายข่าวของทางวัดซึ่งจะเปิดเครื่องช่วงเช้าประมาณ 06.00-06.30 น. เพื่อถ่ายทอดข่าวจากสถานีวิทยุให้ฟังทั่วทั้งหมู่บ้าน และจะเปิดอีกครั้งในช่วงเย็นประมาณ 17.30-18.30 และถ้ามีเรื่องด่วนก็จะบอกกล่าวให้ทราบเป็นกรณีไป ส่วนข่าวสารจากภายนอกนั้นชาวบ้านจะมีวิทยุและโทรทัศน์รวมทั้งสิ่งพิมพ์อื่น ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสารต่าง ๆ เพื่อติดตามความเป็นไปของบ้านเมืองและโลกภายนอก โดยเฉพาะวิทยุได้เป็นที่นิยมอย่างมากแทบทุกหลังคาเรือนจะมีวิทยุอย่างน้อย 1 เครื่อง รายการที่ฟังส่วนใหญ่เป็นรายการเพลง ละครและข่าวต่าง ๆ ชาวบ้านบางคนก็นำวิทยุไปฟังเวลาไปทำไร่ ทำนา และสื่อมวลชนที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งของชาวบ้านก็คือโทรทัศน์ ส่วนใหญ่จะเป็นโทรทัศน์ขาวดำ ชาวบ้าน

สนใจดูโทรทัศน์กันมาก โทรทัศน์นับเป็นแหล่งข่าวใหม่ที่ให้ความรู้กับชาวบ้านในเรื่องเกี่ยวกับความเป็นไปของบ้านเมืองได้มาก ด้วยคุณสมบัติพิเศษของโทรทัศน์คือผู้ที่อ่านหนังสือไม่ออกก็สามารถทำความเข้าใจได้และยังเห็นภาพประกอบด้วย ทำให้ข่าวจากโทรทัศน์เป็นที่สนใจวิพากษ์วิจารณ์พูดคุยกันในระหว่างชาวบ้านเกี่ยวกับข่าวสาร สารคดีและละคร ที่ได้ดูจากโทรทัศน์เสมอ

ส่วนการคมนาคมนั้นชาวบ้านที่จะเดินทางไปในจังหวัดสิงห์บุรีหรืออำเภอ และตำบลใกล้เคียงต้องไปขึ้นรถสองแถวที่ตลาดของหมู่บ้าน หรือตามถนนของหมู่บ้านที่เป็นเส้นทางรถเดินรถอัตราค่าบริการคิดตามระยะทางเช่นไปตัวจังหวัด 5 บาท ส่วนตำบลและอำเภอใกล้เคียง 2-3 บาทแล้วแต่ระยะทาง รถสองแถวประจำทางมาทุก ๆ ครึ่งชั่วโมงตั้งแต่เช้าตรู่ ประมาณ 05.00 น. จนถึง 17.00 น. นอกจากนี้ยังได้ใช้เรือพายและเรือรับจ้างซึ่งเป็นพาหนะทางน้ำติดต่อกันอีกด้วยดังที่สะท้อนจากเพลงเรือเจ้ากรรม และเพลงบ่าวทรยศ เป็นต้น

สำหรับการคมนาคมภายในหมู่บ้านนั้นชาวบ้านจะใช้รถส่วนตัวเช่น รถยนต์ รถจักรยาน และรถจักรยานยนต์ ตลอดจนการเดินทางในการไปมาหาสู่กัน ถนนที่ใช้ติดต่อกันภายในหมู่บ้านและระหว่างหมู่บ้านเป็นถนนดินซึ่งไม่ขรุขระมาก อย่างไรก็ตามลาวพวนที่บ้านวัดกุฎีทองนอกจากจะติดต่อกับญาติพี่น้องเพื่อนบ้านใกล้เคียงในหมู่บ้านเดียวกันแล้วยังติดต่อสัมพันธ์กับลาวพวนในหมู่บ้านโกลาภวัฒน์อีกด้วย การติดต่อนั้นนอกจากจะเกี่ยวกับธุรกิจ การทำมาหากินแล้วยังเป็นเรื่องของความคุ้นเคยกันเป็นส่วนตัวอีกด้วย

การศึกษา

ในหมู่บ้านวัดกุฎีทองมีโรงเรียนอยู่ 2 แห่ง คือ

1. โรงเรียนวัดกุฎีทอง ตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2564 เปิดสอนตั้งแต่ชั้นเด็กเล็ก และชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 โดยมีนักเรียนทั้งหมด 141 คน เป็นนักเรียนในชั้นเด็กเล็ก 26 คน ชาย 14 คน หญิง 12 คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวนนักเรียน 115 คน ชาย 69 คน หญิง 46 คน จำนวนครู 11 คน ครูใหญ่ชื่อนายบุญรอด ขุนอ่อน

2. โรงเรียนนาคประดิษฐ์วิทยา ตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2475 เป็นโรงเรียนราษฎร์ เปิดสอนตั้งแต่ชั้นอนุบาลถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีนักเรียนทั้งหมด 409 คน โดยมีนักเรียนชั้นอนุบาล

194คน ชาย 92 คน หญิง 102 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวนนักเรียน 178 คน ชาย 88 คน หญิง 90 คน และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวนนักเรียน 37 คน ชาย 22 คน หญิง 15 คน จำนวนครู 19 คน ครูใหญ่ชื่อนายมนู คำรัมย์

โรงเรียนทั้งสองแห่งนี้ตั้งอยู่ในบริเวณวัดกุฎีทอง ในด้านการศึกษาของประชกรนั้น ส่วนใหญ่จบการศึกษาชั้นประถมปีที่ 4 มีบางส่วนที่เป็นผู้สูงอายุที่ไม่ได้รับการศึกษา ส่วนในเด็กรุ่นใหม่จะมีการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นการศึกษาภาคบังคับ และมีเพียงส่วนน้อยที่ศึกษาต่อถึงระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประจำจังหวัด และศึกษาต่อในกรุงเทพฯ คนที่มีโอกาสศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษามักจะเป็นลาวพวนที่มีฐานะดีเท่านั้น และคนที่มีการศึกษาสูงเหล่านี้มักจะไม่กลับมาอยู่ในหมู่บ้านแต่จะไปทำงานในท้องถิ่นอื่น ส่วนครอบครัวที่มีฐานะยากจนมักไม่เห็นความจำเป็นของการเรียนสูง เมื่อจบการศึกษาภาคบังคับก็ออกมาช่วยพ่อแม่ทำนา ทำไร่ ไร่จ้าง เลี้ยงน้อง ฯลฯ นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กบางคนมีโอกาสศึกษาถึงชั้นมัธยมแต่ต้องออกกลางคัน เพราะพ่อแม่ยากจนไม่มีเงินส่งเสียให้เรียน เด็กเหล่านี้จะออกมาอยู่บ้านช่วยพ่อแม่ทำไร่ทำนาเป็นแรงงานให้กับครอบครัว ช่วงที่ว่างจากไร่นาก็จะรับจ้างทำงานทั่ว ๆ ไปในหมู่บ้านหรือนอกหมู่บ้าน

สาธารณสุข

หมู่บ้านวัดกุฎีทองมีสถานอนามัยตำบลประจำหมู่บ้านอยู่ 1 แห่ง ตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ.2511 มีเจ้าหน้าที่อนามัย 5 คนให้การรักษาโรคต่าง ๆ ซึ่งไม่รุนแรง ตลอดจนการฉีดวัคซีนป้องกันโรคต่าง ๆ เฉลี่ยผู้รับการประมาณวันละ 5 คน ถ้าเจ็บป่วยหนักก็จะไปรักษาที่โรงพยาบาลในจังหวัดสิงห์บุรี หรือจังหวัดใกล้เคียง เช่น โรงพยาบาลพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี เป็นต้น

ภายในหมู่บ้านมีแพทย์ประจำตำบล 1 คน ซึ่งเป็นชาวบ้านที่รับการอบรมจากหน่วยงานของกระทรวงสาธารณสุข และมีผู้สื่อข่าวสาธารณสุข (ผสส.) เพื่อให้การส่งข่าวระหว่างชาวบ้านและสำนักงานสาธารณสุข หรือเผยแพร่ข่าวสารต่าง ๆ ที่สาธารณสุขต้องการให้ชาวบ้านในหมู่บ้านของตนทราบ และมีอาสาสมัครสาธารณสุข (อสส.) ช่วยในการรักษาพยาบาลเบื้องต้นและรับหน้าที่นำผู้ป่วย ผู้ประสบอุบัติเหตุไปอนามัย ผู้ที่เป็น ผสส. และ อสส. นี้เป็นชาวบ้านที่ได้รับการคัดเลือกและได้รับการอบรมจากหน่วยงานของกระทรวงสาธารณสุขก่อนที่จะปฏิบัติหน้าที่ได้ ผสส. เริ่มมีในหมู่บ้านในปี 2522 ส่วน อสส. เริ่มมีในหมู่บ้านในปี 2524

นอกจากนั้นภายในหมู่บ้านยังมีการรักษาแบบไสยศาสตร์ โดยลาวพวนเชื่อว่าการที่คนเจ็บป่วยนั้นเกิดจากการกระทำของผี ต้องทำพิธีเจรจากับผีและเซ่นสรวง เพื่อให้ผีร้ายออกจากร่างผู้ป่วย การรักษาแบบนี้ยังทำอยู่ทั่วไปในหมู่บ้านควบคู่กันไปกับการรักษาแบบใหม่ ชาวบ้านมักเชื่อว่าการรักษาแบบไสยศาสตร์นี้มีโอกาสหายมากกว่า เพราะเคยมีคนไข้ไปรักษาที่โรงพยาบาลแล้วไม่หายเมื่อกลับมารักษาแบบนี้แล้วสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อีกหลายปี

ส่วนสาธารณสุขด้านอื่น ๆ เช่น ไฟฟ้า ประปาในบ้านวัดกุฎีทองก็มีใช้กันอย่างทั่วถึงโดยไฟฟ้าเข้ามาในหมู่บ้านในปี พ.ศ.2507 ค่าไฟฟ้าเฉลี่ยครัวเรือนละ 50-60 บาท ต่อเดือน ส่วนประปาเข้ามาในหมู่บ้านปี พ.ศ.2528 ตอนแรกชาวบ้านไม่นิยมใช้แต่ปัจจุบันแทบทุกบ้านมีน้ำประปาใช้ และมีร่องน้ำขนาดใหญ่ข้างบ้านไว้รองน้ำฝนไว้ดื่มตลอดปี ส่วนส่วนนั้นพบว่าส่วนใหญ่มีส้มซึมใช้กันทุกครัวเรือน

สำหรับในด้านการวางแผนครอบครัวและการคุมกำเนิดนั้น ลาวพวนนิยมการคุมกำเนิดชนิดถาวรคือการทำหมัน รองลงมาคือการฉีดยาคุมกำเนิดและการใส่ห่วงอนามัยตามลำดับ

ศาสนา ความเชื่อ และประเพณี

ในด้านพุทธศาสนานั้นในหมู่บ้านมีวัดประจำหมู่บ้าน 2 วัด คือวัดกุฎีทอง สร้างเมื่อ พ.ศ.2478 วัดนี้มีเนื้อที่ 16 ไร่ โดยมีโรงเรียน 2 แห่ง ตั้งอยู่ในอาณาเขตของวัด ภายในวัดมีศาลาปฏิบัติธรรม 1 หลัง มีพระสงฆ์จำพรรษาประมาณ 11 รูป เจ้าอาวาสเป็นลาวพวนชื่อพระครูเมตตานุศาสน์ หรือพระครูบุญช่วย จิตตปัญญา หรือที่ชาวบ้านเรียกกันติดปากว่า "หลวงพ่อเมตตา" อายุ 62 ปี เจ้าอาวาสเป็นคนที่ชาวบ้านนับถือมากและมีส่วนชักจูงให้ลาวพวนในหมู่บ้านเข้ามาบวชในพุทธศาสนา และนับถือศาสนาพุทธ นอกจากนี้วัดกุฎีทองยังได้รับเลือกให้เป็นวัดพัฒนาตัวอย่างในปี พ.ศ.2525 อีกด้วย ส่วนอีกวัดหนึ่งก็คือวัดอตุตมะพิชัย วัดนี้ตั้งมาประมาณ 200 กว่าปีแล้ววัดมีเนื้อที่ประมาณ 8 ไร่เศษ ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา มีพระสงฆ์จำพรรษาประมาณ 3 รูป เจ้าอาวาสชื่อ พระครูอุดมวิชัยลักษณะ จากการที่ในหมู่บ้านนี้มีวัด 2 แห่ง ชาวบ้านก็จะเลือกมาทำบุญที่วัดใกล้บ้านหรือตามศรัทธาของตนชาวบ้านที่นี่มีความศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาเป็นอย่างมาก ดังความเชื่อทางศาสนาที่สะท้อนจากเพลงรักอมตะและเพลงนิทานนันทรา เป็นต้น จะเห็นได้ว่าทุกเช้าคนเฒ่าคนแก่จะไปทำบุญที่วัดกันอย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าจะ เป็นวันพระหรือไม่ก็ตาม

ส่วนคนหนุ่มสาวเมื่อกลับมาเยี่ยมบ้านก็จะมาทำบุญที่วัดด้วย และเมื่อมีประเพณีหรือพิธีกรรมต่าง ๆ วัดก็จะ เป็นศูนย์กลางในการรวมคนภายในหมู่บ้าน

ส่วนความเชื่อของลาวพวนที่บ้านวัดกุฎีทองนั้นมีความเชื่อในวิญญาณและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ลาวพวนถือว่าสรรพสิ่งต่าง ๆ ในธรรมชาติจะมีวิญญาณสิงสถิตย์อยู่ ปรากฏการณ์บางอย่างที่เกิดขึ้น เป็นการกระทำของวิญญาณและสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือธรรมชาติทั้งสิ้น วิญญาณและสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ รวมเรียกว่า "ผี" ผีสามารถคลันดาลาให้บังเกิดความเป็นไปต่าง ๆ ทั้งทางดีและทางร้าย แก่คน สัตว์ และพืชต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้ลาวพวนจึงต้องปฏิบัติตนให้ถูกต้องเพื่อให้ผีมีความเมตตาและ คลันดาลาให้เกิดความสุข ถ้าหากปฏิบัติตนไม่ถูกต้องผีก็จะคลันดาลาให้เจ็บป่วย และประสบเคราะห์ ร้ายต่าง ๆ จนอาจถึงตายได้ ผีที่กล่าวมานี้มีหลายชนิด เช่น ผีป่า ผีเขา ผีบรรพบุรุษ ผีบ้าน ผีเรือน เป็นต้น อย่างไรก็ตามจากการสัมภาษณ์คนเฒ่าคนแก่ในหมู่บ้านพบว่าเดิมลาวพวนในหมู่บ้าน ยังคงยึดถือความเชื่อเดิมในลักษณะ Animism คือเชื่อว่าสิ่งต่าง ๆ ในโลกอยู่ภายใต้อำนาจของ ผีและสิ่งเหนือธรรมชาติ ชีวิตของคนจึงมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดและเกี่ยวข้องกับผี ถึงแม้ว่าในปัจจุบัน มีการทำบุญกันอย่างเป็นทางการมากขึ้น เช่น ทำบุญในเทศกาล และประเพณีต่างๆ อาทิ เช่น ประเพณีกำฟ้า ประเพณีการแต่งงาน ประเพณีการขึ้นบ้านใหม่ เป็นต้น ดังที่สะท้อนจากเพลง โอ้หนอชีวิต การเช่นไหว้ผีบรรพบุรุษ และผีต่าง ๆ ตามความเชื่อเดิมยังคงมีอยู่ทุกวันนี้ ภายใน หมู่บ้านยังมีการทำพิธีกรรมที่เกี่ยวกับความเชื่อเรื่องผีอยู่ทุกครัวเรือน นอกจากนี้ในหมู่บ้านยังมี หมอผีรักษาการเจ็บป่วยด้วยเวทย์มนต์คาถา เพราะเชื่อว่าการเจ็บป่วยเกิดจากการกระทำของผี ฉะนั้นจะ เห็นได้ว่าลาวพวนบ้านวัดกุฎีทองได้นำเอาความเชื่อถือตามแนวพุทธศาสนาไปเพิ่มความ เชื่อถือผีตามแบบเดิมเท่านั้นแต่มิได้นำไปทดแทนของเดิม ดังนั้นความเชื่อของลาวพวนที่นี้จึงผสมผสานระหว่างความเชื่อผีและวิญญาณต่าง ๆ กับความเชื่อในหลักพุทธศาสนาและปฏิบัติตนตาม ความเชื่อถือทั้งสองแบบนี้โดยหลีกเลี่ยงไม่ให้ขัดแย้งกัน และเลือกปฏิบัติตามความเหมาะสมของ สภาพความเป็นอยู่ทางเศรษฐกิจและโอกาสต่าง ๆ ในชีวิตตน

* ประเพณีกำฟ้า หมายถึง งานบุญเพื่อขอพรจากเทพเจ้าช่วยบันดาลาให้ฝนฟ้าตกต้องตาม ฤดูกาล ทำในวันขึ้น 3 ค่ำ เดือน 3 ของทุกปี

การดำเนินชีวิตประจำวัน

ชีวิตในหมู่บ้านของลาวพวนบ้านวัดกุฎีทอง จะเริ่มตั้งแต่ก่อนฟ้าสว่าง ผู้หญิงจะลุกขึ้นมาหุงหาอาหารให้สมาชิกในครอบครัว อาหารส่วนใหญ่จะประกอบด้วยข้าวและกับข้าวที่เก็บจากสวนครัว มีเนื้อสัตว์บ้างเล็กน้อยแต่โดยส่วนใหญ่จะเป็นผัก

หลังจากรับประทานอาหารเช้าเรียบร้อยแล้ว พวกเขาเตรียมตัวเดินทางไปทำงาน ถ้าเป็นฤดูทำนา ก็จะไปนา (แต่ถ้าหมดฤดูทำนา ก็จะไปเก็บผัก หาลา หรือรับจ้างทั่วไป เพื่อหารายได้ให้ครอบครัว) โดยที่ จะมีการเตรียมเสบียงไปอย่างพร้อมมูลตั้งแต่สะท้อนจากเพลงแบ่งงาน การที่จะไปยังที่นั่นบ้างก็เดินไปบ้างก็ขี่จักรยานไป โดยแต่ละคนจะสวมเสื้อผ้าสีเข้มแขนยาว มีหมวกและมีผ้าปิดหน้าโดยเว้นส่วนตาไว้ ส่วนนักเรียนก็จะเตรียมตัวไปโรงเรียนกัน สำหรับคนที่ไม่ได้ไปทำนา โดยเฉพาะผู้หญิงก็จะอยู่บ้านซักผ้า ทำความสะอาดบ้านเรือน ดูแลเด็ก ๆ และทำงานส่วนตัวเล็ก ๆ น้อย ๆ ของตน เช่น ถักผ้าพันคอ พับถุงกระดาษ เพื่อไม่ให้เวลาผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์และยังเป็นรายได้เสริมอีกทางหนึ่งด้วยส่วนคนเฒ่าคนแก่ก็ไปวัดทั้งตอนเช้าและตอนเพลหลังจากนั้นก็กลับมาทานอาหารกลางวันที่บ้านหรือบางคนก็ทานที่วัดจนเสร็จเรียบร้อยแล้วจึงกลับบ้าน พอถึงช่วงบ่ายมิด้านใดมีหลานที่ยังเล็ก ขายก็จะร้องเพลงกล่อมให้หลานนอน ดังที่สะท้อนจากเพลงหลับเสียเถิดและบ่อยครั้งที่ยายและหลานหลับไปพร้อมกัน ตื่นอีกทีก็เกือบเป็นคนที่ทำนาก็กลับจากนา เด็กนักเรียนก็กลับบ้านเพื่อช่วยกันทำอาหาร หลังจากที่ได้รับประทานอาหารเย็นกันเป็นที่เรียบร้อยแล้วพวกเขาผู้ชายมักนัดแนะกันไปคุยบ้านโน้นบ้านนี้ หรือทำงานของตนเองภายในบ้านในหมู่บ้านผู้หญิงก็จะชวนกันนั่งล้อมวงสนทนาเรื่องต่าง ๆ สำหรับเด็กจะใช้เวลาทำการบ้านและชมโทรทัศน์และเมื่อถึงเวลาประมาณ 22.00 น. พวกเขา ก็จะเข้านอนกัน กิจวัตรของลาวพวน บ้านวัดกุฎีทองโดยรวม ๆ แล้วมักจะวนเวียนอยู่เช่นนี้เป็นประจำ นอกจากโอกาสพิเศษของหมู่บ้านหรือของแต่ละครอบครัวก็วัตรเหล่านี้ก็อาจจะมีการเปลี่ยนแปลงจากเดิมไปบ้าง

อุปนิสัย

ลาวพวนเป็นเผ่าชนที่มีความสามัคคีและรักพวกพ้องมากดังจะเห็นได้จากในแต่ละปีจะมีการสังสรรค์ของชาวพวนที่อยู่ตามจังหวัดต่าง ๆ ในประเทศไทย เพื่อร่วมทำบุญกัน ส่วนสถานที่นั้นก็ผลัดเปลี่ยนกันทุกปีแล้วแต่ว่าในปีนั้นจังหวัดใดเป็นเจ้าภาพ และยังมีการจัดตั้งชมรมไทยพวนใน

จังหวัดที่มีคนพวนอาศัยอยู่ด้วย นอกจากจะมีความสามัคคีกันแล้วยังเป็นชนกลุ่มน้อยที่รักความสงบ มีจิตใจที่เอื้อเฟื้อต่อกันอยู่กันเหมือนพี่กับน้อง มีความโอบอ้อมอารีทั้งกับคนพวนด้วยกันและคนอื่น ๆ ด้วยเหตุนี้หมู่บ้านแห่งนี้จึงมีแต่ความสงบสุขมาจวบจนปัจจุบัน

นอกจากนี้ลาวพวนยังมีความภาคภูมิใจในชนชาติ และประวัติความเป็นมาของตนเป็นอันมากเพราะจากประวัติศาสตร์ ที่เล่าสืบต่อกันมานั้นได้แสดงถึงความเป็นชนชาติที่เก่าแก่ที่ครั้งหนึ่งเคยมีอาณาจักรอันรุ่งเรืองอยู่ในประเทศลาว เมื่อถามถึงที่มาของชนชาติพวน เขาก็จะเล่าถึงบรรพบุรุษของเขาอย่างภาคภูมิใจ

อุปนิสัยของคนพวนได้สะท้อนจากเพลงโธ่หนอชีวิต เพลงหลับเถิดหนา และเพลงนอนเถิดเจ้า เป็นต้น

ถิ่นฐานเดิมของลาวพวน

คำว่า "พวน" หมายถึง คำที่ใช้เรียกคนเชื้อชาติไทยหรือคนเผ่าไตสาขาหนึ่ง ซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยที่มีขนบธรรมเนียมประเพณีวัฒนธรรม และภาษาพูดอันเป็นเอกลักษณ์หรือแบบฉบับของตนเองชนกลุ่มน้อยกลุ่มนี้ได้อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่ตามหมู่บ้านต่าง ๆ ในแถบภาคกลางของประเทศไทยรวม 12 จังหวัด ได้แก่ แพร่ สุโขทัย อุตรดิตถ์ พิษณุโลก พิจิตร สระบุรี นครนายก ปราจีนบุรี ฉะเชิงเทรา ลพบุรี และสิงห์บุรี โดยเฉพาะที่สิงห์บุรี มีคนพวนที่อำเภอพรหมบุรี แห่งเดียว คือที่บ้านวัดกุฎีทอง(บ้านพวน) และบ้านโกลาภิวัฒน์ (บ้านดอนคา) นอกจากนี้แล้วยังพบว่า ได้มีลาวพวนอาศัยอยู่ตามภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยด้วย

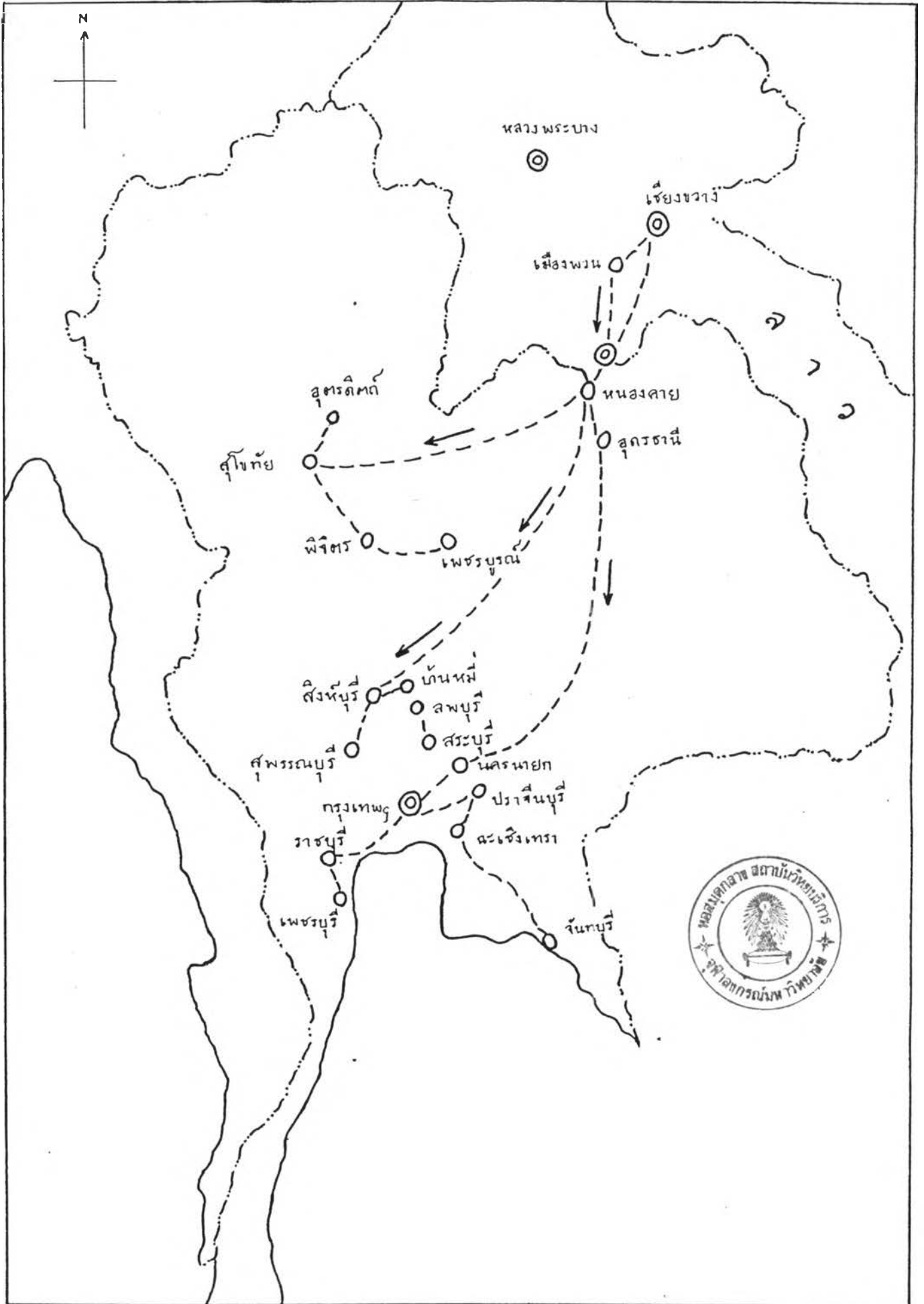
ก่อนที่ลาวพวนจะอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในประเทศไทย ได้เคยตั้งถิ่นฐานอยู่ที่แขวงเชียงขวางหรือนครเชียงขวางซึ่งในอดีตเคยเป็นเมืองสำคัญของอาณาจักรพวน ปัจจุบันนี้แขวงเชียงขวางก็ยังเป็นเมืองสำคัญแห่งหนึ่งของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว อยู่ห่างจากนครเวียงจันทน์ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ 70-80 กิโลเมตร และตั้งอยู่บริเวณที่ราบสูงตรันนันทน์มีลักษณะภูมิประเทศประกอบด้วยเทือกเขาสูงมากมาย ส่วนทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือและทิศตะวันตกเฉียงใต้เป็นที่ราบ ในอดีตดินแดนที่ราบสูงตรันนันทน์มีชนพื้นเมืองกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีจำนวนมากประชากรหนาแน่นและมีวัฒนธรรมเป็นของตนเองได้มาก่อสร้างเมืองรวมตัวเป็นรัฐเล็ก ๆ

อยู่ก่อนแล้ว ตามหลักฐานที่ปรากฏสรุปได้ว่าชนกลุ่มนั้นน่าจะเป็นพวกอินโดนีเซีย ต่อมาชนกลุ่มนั้นคงจะถูกขับไล่และถูกกลืนวัฒนธรรมโดยคนอื่นพวกหนึ่งคือพวกพวนนั่นเอง

เนื่องจากนครเข็ญขวาง ตั้งอยู่บนที่ราบสูงจึงไม่เหมาะสมแก่การประกอบอาชีพของลาวพวนที่ถนัด คือการทำนาข้าวหรือนาลุ่ม และทำเลที่ตั้งของเมืองก็เป็นเส้นทางผ่านศึกทำให้ลาวพวนที่รักสงบและชอบชีวิตอิสระไม่สามารถดำเนินชีวิตอยู่บนที่ราบสูงตรันนินท์นี้ได้ ด้วยเหตุนี้จึงมีลาวพวนบางกลุ่มพากันอพยพมาทางตะวันตกของนครเข็ญขวาง พวกที่อพยพมานี้ยังคงรักษาความผูกพันทางเครือญาติกับพวกที่อยู่ถิ่นเดิมไว้ได้อย่างเหนียวแน่น

สาเหตุที่ลาวพวนในนครเข็ญขวางได้ชื่อว่าเป็นคนพวนนั้น อาจเป็นเพราะว่าในบริเวณที่ราบสูงตรันนินท์มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลผ่านชื่อว่า "แม่น้ำพวน" คนกลุ่มนี้เมื่ออพยพเข้าไปตั้งถิ่นฐานในบริเวณที่ราบสูงตรันนินท์และอยู่ใกล้แม่น้ำดังกล่าว ดังนั้นบริเวณที่ตั้งถิ่นฐานจึงได้ชื่อว่า "บ้านพวนหรือเมืองพวน"

แผนที่แสดงเส้นทางการอพยพของลาวพวนเข้าสู่ประเทศไทย

การอพยพย้ายถิ่น

ลาวพวนที่อยู่ในเมืองพวนแขวงเมืองเชียงขวางในประเทศลาวได้อพยพมาอยู่ในประเทศไทยเนื่องด้วยเหตุผลหลายประการ ตามที่มีหลักฐานปรากฏในพงศาวดาร และตามที่เล่าสืบต่อกันมาเพราะบ้านเมืองเกิดศึกสงครามอพยพหนีภัยสงครามเข้ามาบ้าง เข้าทำนองว่าหนีร้อนมาพึ่งเย็นถูกกวาดต้อนเข้ามาเพราะบ้านเมืองแพ้ศึกสงครามบ้าง ผู้มีอำนาจยิ่งใหญ่ไปเกลี้ยกล่อมให้อพยพเข้ามาบ้าง อพยพเข้ามาด้วยความสมัครใจ เพื่อจะมาพึ่งพระบรมโพธิสมภารของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในประเทศไทยบ้าง และในการอพยพนั้นเข้าใจว่าคงจะอพยพเข้ามาพร้อมกับกลุ่มชาติพันธุ์กลุ่มอื่น ซึ่งถิ่นฐานอยู่ใกล้เคียงหรืออยู่ที่เมืองพวนด้วยกัน แต่มีชื่อเรียกต่างกันเช่น ผู้ไทยและลาวโซ่ง ดังนั้นการอพยพมาประเทศไทยแต่ละครั้งละคราวนั้นตามหลักฐานที่ปรากฏว่าจะอพยพร่วมกับชาติพันธุ์กลุ่มอื่นด้วยไม่ใช่เฉพาะแต่ลาวพวนพวกเดียวเท่านั้น

ตามความคิดของ สนิท สัมครการ เห็นว่าสาเหตุของการอพยพของลาวพวนมายังประเทศไทยนั้นมีสาเหตุที่พอจะสรุปได้ดังนี้

1. สาเหตุเนื่องมาจากสงครามที่เกิดต่อเนื่องกันตลอดเวลา ระหว่างเมืองพวนและรัฐต่าง ๆ ที่มีกำลังอำนาจมากกว่า เช่น เวียดนาม ลาว ไทย ซึ่งเมื่อใดก็ตามที่เกิดสงครามไม่ว่าจะเป็นญวนกับลาว (เวียงจันทน์หรือหลวงพระบาง) หรือสงครามระหว่างเวียงจันทน์กับไทย ชาวพวนนี้ก็จะถูกกวาดต้อนเข้าไปด้วยทุกรา เพื่อขอแรงงานไปใช้ในการกสิกรรม เพื่อมิให้เป็นกำลังแก่ข้าศึกในเรื่องเสบียงอาหาร
2. สาเหตุเกิดจากการถูกรบกวนโดยสม่าเสมอ ทำให้ชาวพวนบางกลุ่มเต็มใจอพยพเข้ามาเอง
3. สาเหตุเกิดจากความลำบากในการหาเลี้ยงชีพ เนื่องจากแผ่นดินไม่อุดมสมบูรณ์และสภาพภูมิศาสตร์ไม่อำนวย การอพยพนี้มักเป็นหลายคราวและแบ่งแยกกันมาเป็น 3 ทางด้วยกันคือ
 - 3.1 กลุ่มที่ 1 มาตั้งถิ่นฐานที่เมืองพรหม (ขณะนี้คือ ต.บางน้ำเขียว อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี) และบางกลุ่มอพยพต่อมาอยู่ที่ อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี
 - 3.2 กลุ่มที่ 2 มาตั้งถิ่นฐานที่หาดเสี้ยว อ.ศรีสัชนาลัย จ.สุโขทัย

3.3 กลุ่มที่ 3 อพยพมาตั้งถิ่นฐานในหลายตำบลในจังหวัดนครนายกและจังหวัดปราจีนบุรี

ชาวพวนที่บ้านวัดกุฎีทองก็เป็นพวนกลุ่มหนึ่งที่อพยพมาจากเมืองเชียงขวางและเมืองสุยในราชอาณาจักรลาว ในสมัยรัชกาลของสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว(รัชกาลที่ 3) เมื่อประมาณ 200 ปี มาแล้ว เป็นการอพยพครั้งใหญ่ของพวกพวนที่มาตั้งบ้านเรือนอยู่ในหลายจังหวัดของประเทศไทยตามที่กล่าวข้างต้น และโดยเฉพาะอำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี นั้นมี 2 หมู่บ้านที่เป็นพวนคือ บ้านวัดกุฎีทองและบ้านโศคาภิวัฒน์ สาเหตุที่อพยพก็เพราะหนีพวกฮ่อข้ามแม่น้ำโขงมาหมายพึ่งพระบรมโพธิสมภารแห่งพระมหากษัตริย์ไทย ครั้นมาถึงแม่น้ำเจ้าพระยาก็ได้ล่องแพต่อมาถึงเขตตำบลบางน้ำเชี่ยว อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี เห็นทำเลกว้างขวางดีพอที่จะทำอะไรได้ทั่วถึง จึงได้ตั้งหลักแหล่งลง ณ ที่แห่งนี้ เมื่อมาอยู่เมืองไทยนาน ๆ เข้าก็มีความรู้สึกที่ตนเองเป็นคนไทยเพราะได้รับวัฒนธรรมไทยเข้ามาในวิถีชีวิตความเป็นอยู่ ดังนั้นลาวพวนจึงมักจะนิยมเรียกตนเองว่า "ไทยพวน" มาจนถึงทุกวันนี้

